

пееха все едни и сжщи песни, които много обичаха: те биваха сериозни, очите им блещяха, а мустачетата им бжрзо се движеха от вжлнение. . .

Забележала увлеклия се в песента си шурец, тя бжрзо се спущаше кжм него и го теглеше за мустака. Когато ѝ омржзваха и песните на шурците, тя отиваше на събранията на нощните пеперуди, между които имаше много познати. И по цяла нощ тя се смееше и шегуваше с тях. А когато почваше да задряма, голяма пеперуда я занасяше в нейната кжщичка.

Да, весело живееше лете малката самодива!

II.

Веднаж през август тя видя стария си другар славея, — който през пролетта ѝ пееше весели песни.

— А, здравей! — му извика тя. — Хубаво е, че пак се вжрна. Разцжвнаха се хубави цветя, и ти ще ми пееш пак песните си! . . .

— Не! отвжрна славея. — Аз не ще остана тук, а ще прелетя в топлие страни. Тука скоро ще дойде есен. От нея ще избягам и аз! . . .

— А що е това есен? — попита тя.

Славейчето длго не знаеше какво да ѝ отговори.

— И сам аз не зная, шо е това есен. Никога тя не ме сварва тука. Казват, че това е доста лошо време: листата по джрветата желтеят и падат, засжхват цветята и става хладно. Не бива да останеш тука: хайде, да летим заедно!

— Глупости! — отвжрна самодивката — не може да бжде листата да пожелтеят и засжхнат: това, те не ще поискат. Ти си лети, дето искаш. Аз ще си намеря други славейчета да ми пеят, и ще помоля люляката отново да цжвне.

Щом каза това, самодивката се отдалечи от славейчето.

Славейчето отлетя и тя сжвсем забрави за него. В градината настжпи най-весело време: добираха се плодовете. По цял ден самодивката се веселеше с птичките, които идеха от север, и се готвеха да пжтуват